

JAN FABRE EN JAN DECORTE MET NIEUW WERK IN OPENINGSWEEKEND FESTIVAL AVIGNON

Op bezoek bij de goden

AVIGNON — Jan Fabre opende vrijdag het festival van Avignon met „L'histoire des larmes”. Hij spreekt met die voorstelling zijn geloof uit in de primaire expressie van het menselijk lichaam en draagt het cynisme ten grave. Een dag later bracht Jan Decorte in „Dieu & Les esprits vivants”, eerlijk en zonder enige opsmuk, een innige bezwering.

Van onze redacteur in Frankrijk
Geert Sels

„Dieu & Les esprits vivants”: gedragen door vriendschap. (Anne Teresa De Keersmaeker, Jan Decorte, Sigrid Vinks, Arno) — © Danny Willems

JAN Decorte begint waar Fabre eindigde: met water. Bij de aanvang van *Dieu & Les esprits vivants* is hij naakt. Hij begint een grondige wasbeurt, van kop tot teen, ingetogen en geconcentreerd. Dit is een gebaar dat ertoe doet. Het gewicht is voelbaar. Decorte was twee seizoenen afwezig van onze podia. Met een reinigingsritueel legt hij die periode van zich af. In deze voorstelling neemt hij nog niet het woord. Hij heeft de woorden opgeschreven en vertrouwt ze toe aan Sigrid Vinks. In deze Franse tekst speelt ze het personage „souffle-souffleur”. Ze geeft letterlijk adem aan de tekst, ze blaast er leven in. Ze is de souffleur, de eerste hulp bij ongevallen van het theater, die niet fluistert, maar hardop spreekt.

Ze stelt hem voor als „le sang, le loup et le diable”, bij ons beter bekend als de *Bloetwollefduivel* van de gelijknamige voorstelling. De ene keer zal ze hem voorstellen en beschrijven, dan weer zijn stem

De klankband van Arno spoort volledig met het theater van Decorte

vertolken. Ze doet dat in haar typische acteerstijl, waarbij elke zin een hoog *into your face*-gehalte heeft.

Decorte draagt een lang grijs kleed; het kan een pij zijn, een boetkleed of een onderdeel van een

ridderuitrusting. Alle opties zijn mogelijk. Tijdens het eerste tekstfragment zwaait hij een manskroon zwaard door de lucht. Tijdens de muziekinterventies van Arno danst hij zich voorovergebogen buiten adem, alsof hij zijn duivels uitdrijft.

De voorstelling wordt gedragen door vriendschap. Arno heeft een klankband gemaakt met potige, ploegende rock. Weinig om het lijf, rechtdoor, met nog wat ruwe rafels aan de zijanten. Het spoort volledig met het theater van Decorte, dat ongepolijst en onbedwongen wil zijn. Anne Teresa De Keersmaeker doet een danssolo, eerst precair, alsof ze beweegt op zeer dun ijs; als ze meer vaart maakt, wordt het hoekig en nukkig. Op het podium is een intensiteit voelbaar, door het innige en intieme dat de makers in hun vertolking leggen.

De tekst is grillig, soms associatief op de vierkante centimeter, soms zijn de beelden ruimer uitgewerkt. Het is niet altijd makkelijk volgen. De stem uit de tekst verstilt en grijpt naar het einde toe terug naar het theaterrepertoire, als Vinks op haar eentje een liefdesscène speelt uit Shakespeares *Wintersprookje*. De finale is voor Decorte, die een schlager zingt: „On a baisé toute la nuit”. De ernst en het clowneske gaan hand in hand. Maar de vreugde spat eraf.

„L'histoire des larmes” en „Dieu & Les esprits vivants”, nog tot 13 juli. 0033-490-14.14.60, www.festival-avignon.com.